

Поетові

Пантелеймон Куліш

Кобзарю! Не дивись ні на хвалу темноти,
Ні на письменницьку огуду за пісні,
І ласки не шукай ні в дуків, ні в голоти:
Дзвони собі, співай в святій самотині.

Не ярмарку тебе гучному зрозуміти
Серед своїх тривог, або пустих утіх.
Нехай турбуються, чи граються, мов діти:
Ти на високий лад не перестроїш їх.

Їх небеса — базар, їх божество — мамона...
Купують, продають, міняють крам на крам,
І буквою свого житейського закона
Готові зруйнувать духовний правди храм.

Готові, і не раз на торжищах великих
"Розпни, розпни його!" — вигукує тиран;
Но не смущається твій дух од криків диких;
Ти — невмирущий цар, ти й над царями пан.

1890